

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת בְּשִׁלַּח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ט' - חלק כ'

קונטרס 260

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יֵוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

תְּקוּנָא שְׂבִיעָא. דְּלֵא תְּלִיין שְׁעָרָא עַל פּוּמָא, וּפּוּמָא
אֲתַפְּנִי מִכָּל סְטְרוֹי, וַיִּתְּבִין שְׁעָרִין בְּתִקּוּנָא
סְחֹר סְחֹר לִיה. קוּם רַבִּי יְהוּדָה. קָם רַבִּי יְהוּדָה,
פָּתַח וְאָמַר, (דניאל ד) בְּגִזְרַת עִירִין פְּתַגְמָא. כְּמָה אֶלְף
רַבְּבִין מִתְּנִשָּׁן (ס"א מִתְּנִשָּׁבִין) וּמִתְּקִימָן בְּהַאי פּוּמָא, וְתְּלִיין
מִנִּיה, וְכִלְהוֹן אֶקְרוּן פֶּה. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים לג)
וּבְרוּחַ פִּי כָּל צְבָאָם. וּמַהֲהוּא רִוְחָא דְנַפְיָא מִפּוּמָא,
מִתְּלַבְּשָׁן.

כָּל אִינוּן דְּלִבְר, תְּלִיין מַהֲאֵי פּוּמָא. וּמַהֲאֵי פּוּמָא
(ס"א רִוְחָא) כִּד אֲתַפְּשֵׁט הַאי רִוְחָא, מִתְּלַבְּשָׁן בֵּיה
כְּמָה נְבִיאֵי מְהִימְנָא, וְכִלְהוּ פֶּה יי אֲתַקְרוּן. וּבְאַתְר

ספר מאורות הזהר

הקדמה

ישמחו החסידים ויגילו הלומדים, בעזרת השם ותברך ובזכות רבן שמעון בר
יוחאי הרינו נותנים לפניכם היום ברכה הספר הקדוש "מאורות הזהר", קבץ גדול
מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים, זהר הקדוש, תקונים, ראשונים ואחרונים, ספרי
בעל שם טוב הקדוש ותלמידיו, ספרי מוסר, פללים יסודיים ועקרניים בענין למוד
הזהר והתקונים, ובהשלמות שונות.

א. בהתחלת גשפתנו למלאכת הקדש של "מאורות הזהר", יערב לפנינו לפתח
הפתיחה וההתחלה בשני מאמרי חז"ל אלו בנגלות.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"א)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דְרוּחָא נְפִיק, לָא אֲתַעְרְבָא מְלָה אַחְרָא וְכִלְהוּ (פִּיּוֹת)
מְחַפְּאֵן לְאַתְלַבְּשָׂא בְּהֵהוּא רִיחָא דְנְפִיק. וְהֵאִי תְקוּנָא
שְׁלִיטָא עַל כְּלָהוּ שִׁיתָא. מִשּׁוּם דְּהָבָא מִתְקַיְיֵמָן כְּלָהוּ
וּמִתְאַחְדוּ. וּבְגִינֵי כֵךְ שְׁעָרוּהֵי שְׁקִילִין סוּחְרֵינֵיה דְּפוּמָא.
וְאַתְפְּנֵי מִכָּל סְטְרוֹי, וְהֵאִי תְקוּנָא שְׁלִיטָא עַל כְּלָהוּ
מִשּׁוּם דְּהָבָא מִתְקַיְיֵמָן כְּלָהוּ וּמִתְאַחְדוּ. אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן, בְּרִיךְ אַנְתָּ לְעַתִּיקָא קְדִישָׁא.

תְּקוּנָא תְּמִינָא דְנַחְתִּין שְׁעָרֵי בְּתַחוֹת דִּיקְנָא, מְחַפְּיִין
קְדָלָא דְלֹא אֲתַחְזִי. דְתַנְיָא, אִין לְמַעְלָה לֹא
עָרַף וְלֹא עָפוּי, וּבְזִמְנָא דְאַגָּח (ס"א דְנִצְחָה) קָרְבִי אֲתַחְזִי.
מִשּׁוּם לְאַחְזָא גְבוּרְתָא. דְהָא תְנִינֹן, אֶלְפֵי עֲלָמִין

ספר מאורות הזהר

ב. בְּמַסְכַּת שֶׁבֶת (דף קל"ח ע"ב) אִיתָא: ת"ר שֶׁתְּחַבֵּטֵל צוּרְתָן וְכוּ' אֵלָא שְׁלֹא תִמְצָא
הֶלְכָה בְּרוּרָה בְּמָקוֹם אֶחָד. וְזֶה שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ בְּיַבְנָה עֲתִידָה תוֹרָה שֶׁתִּשְׁתַּפַּח
מִיִּשְׂרָאֵל, דְּהַפְּנִינָה שְׁבִסוּף הַקֶּץ גְּלוֹת עַל יִשְׂרָאֵל וְהֵם מִפְּזָרִים וּמִפְּרָדִים בְּכָל הָעוֹלָם,
כִּף לֹא תִמְצָא הַתּוֹרָה רַק מִפְּזָר וּמִפְּרָד וְלֹא תִמְצָא הֶלְכָה בְּרוּרָה בְּמָקוֹם אֶחָד כְּמוֹ
שֶׁהִם יִשְׂרָאֵל וְכוּ' יַעֲיֵן שָׁם.

ז. הַמּוֹרָם מְדַכְרֵיו שְׁאוּרֵיתָא וְיִשְׂרָאֵל הִמָּה אַחֻדִים וְדְבוּקִים וְכָל מַה שְׁאַרְע לְזֶה
אַרְע לְזֶה, וְהוֹלְכִים כְּאֶחָד בְּגִלְגוּלֵיהֶם וּבְסַבְתָּם כְּשֶׁנִּכְנסוּ רַבּוֹתֵינוּ לְכָרֶם בְּיַבְנָה אָמְרוּ
עֲתִידָה תוֹרָה שֶׁתִּשְׁתַּפַּח מִיִּשְׂרָאֵל, שְׁנֵאֲמַר: הִנֵּה יָמִים בָּאִים נָאִם ד' וְהַשְּׁלַחְתִּי רָעַב
בְּאַרְץ לֹא רָעַב לְלַחֵם וְלֹא צָמָא לְמִים כִּי אִם לְשִׁמְעַ אֶת דְּבָרֵי ד', וְכָתִיב: "וְנָעוּ מִיָּם

לכף? אני אנהיג אותך בזה. ועל כן וינהגהו בכבודת.

ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל וגו'. ויאמר מצרים - זהו הממנה שהתמנה על המצרים. אמר רבי יוסי, דבר זה קשה, כיון שהעבירו אותו משלטונו, איך יכל הוא לרדף אחרי ישראל?

א"ל ודאי הוא כף! אבל זה ויאמר מצרים - מצרים שלמטה. כי ה' נלחם להם במצרים - מצרים שלמעלה. שפיון שנשבר כחם מלמעלה, אז נשבר הכח והתקף שלהם למטה. זהו שכתוב כי ה' נלחם להם במצרים. במצרים דוקא. והו' התקף שלהם שלמעלה. וזהו שבארוה מלך מצרים סתם. כאן ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל, שראו שהרי נשבר כחם והתקף שלהם שלמעלה.

בא ראה, כשמתעוררת כנסת ישראל הזו, מתעוררים כל אותם שאחוזים בה, וכל האחרים שלמטה, וישראל מעל כלם, שהרי הם נוטלים אותה בגוף האילן, והרי פרושה. ולכן ישראל אחוזים בה יותר מכל עובדי כוכבים ומזלות. וכשהם מתעוררים, וכל עמים עבדים נשבר תקפם מאותם ששולטים עליהם.

בא ראה, הממנה הזו השליט על המצרים, דחק את ישראל בכמה שעבודים, כמו שבארוה. אחר שהוא נשבר בתחלה, נשברו אותן מלכיות (מלמטה). זהו שכתוב כי ה' נלחם להם במצרים. נלחם להם ודאי.

ס"א תוספתא

ויסע מלאך האלהים וגו'. (משנה)

ממש. אמר ליה קדשא בריך הוא, רשע, את אוקיר לכף. אָנָא אַדְבַר לָךְ בְּהַאי, עַל דָּא וינהגהו בכבודות.

ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל וגו'. ויאמר מצרים, דא ממנא דאתמני על מצראי. אמר רבי יוסי, האי מלה קשיא, כיון דאעברו ליה משולטנותיה, הו' יכול הוא למרדף אבתרייהו דישראל.

א"ל ודאי הכי הוא. אבל דא ויאמר מצרים, מצרים דלתתא. פי יי' נלחם להם במצרים, מצרים דלעילא, דכיון דאתבר חילהון מלעילא, כדון אתבר חילא ותוקפא דלהון לתתא, הדא הוא דכתיב פי יי' נלחם להם במצרים. במצרים דיקא. דא הוא תוקפא דלהון דלעילא. ודא הוא דאוקמוה מלך מצרים סתם. הכא, ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל, דחמו דהא אתבר חיליהון, ותוקפא דלהון, דלעילא.

הא חזי, כד אתערת האי כנסת ישראל, אתערו כל אינון דאחידין בה, וכלהו אתרנין דלתתא, וישראל לעילא מפלהו, דהא אינון נטלי לה בגופא דאילנא, והא אוקמוה. ובגיני כן ישראל אחידין בה, ותיור מפל עובדי כוכבים ומזלות. וכד אינון מתערין, (כל עמים עבדים) אתבר תוקפהון מאינון דשליטי עליהו.

הא חזי, האי ממנא שלטנא דמצראי, דחיק לון לישראל, בכמה שעבודין, כמה דאוקמוה. לבתר דאתבר הוא בקדמיתא, אתברו אינון מלכוותא (ס"א מלתתא), הדא הוא דכתיב פי יי' נלחם להם במצרים. נלחם להם ודאי.

ס"א תוספתא ויסע מלאך האלהים וגו'. (שמות יד) (מתניתין) עד לא (ס"א אשתקע)

טָרָם (ששקע) שְׁנַמְצָא אַוּיר טְהוּר, וְלֹא מֵאִירִים, הָאֲבָנִים הַנִּקְבּוֹת הֵיוּ סְתוּמוֹת. שְׁלֹשׁ רוּחוֹת שְׁכֻלּוֹלוֹת בְּשֵׁלֶשׁ הַיּוֹם שְׁקוּעוֹת, וּמִסּוּ סְתוּמִים פָּתַח הַנִּקְבִּים בְּשַׁבְעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת חֲזָרוּ לְמִקּוּמָם אוֹתָם אֲבָנִים (דורות).

אַחַר שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם דְּרָגוֹת, וְכֵן שְׁלֹשׁ פְּעָמִים, הִתְבַּקְּעוּ וַנִּנְקְבוּ הָאֲבָנִים פָּתַח צְרוּר שֶׁהָיָה חֲקוּק, וְהִתְפַּנְסוּ הַדְּרָגוֹת וַנְּעִשׂוּ כְּנוּס אֶחָד. (מחלק ונעשו כנוס אחד).

אַחַר כִּף הַתְּחַלְקוּ וַנְּעִשׂוּ שְׁתֵּי דְרָגוֹת, חֲצִי מִיָּם קָפְאוּ, וְחֲצִי שְׁקָעוּ. אֵלֶּה עֲלוּ וְאֵלֶּה יָרְדוּ. מִכַּאֲן הַתְּחִיל הָעוֹלָם לְהִתְחַלֵּק.

צְרוּר אַחַר (אחד) יָשׁ לְמַעְלָה וּלְמַעְלָה, וְהוּא חֲקוּק בְּשַׁבְעִים וּשְׁתַּיִם חוֹתְמוֹת שֶׁל חוֹתְמַת תְּקִיפָה, וּבֵהֶם שְׁקוּעִים גְּלִי הַיָּם. כְּשֶׁנִּסְעִים, נִחְלָקִים לְאַרְבַּע זְוִיּוֹת. מִחֲצִית אַחַת עוֹלָה, וּמִחֲצִית שֹׁנֶיָה יוֹרֵדֶת. מִחֲצִית אַחַת לְצַד צְפוֹן, וּמִחֲצִית אַחַת לְצַד דְּרוֹם. כְּשֶׁמִּתְחַבְּרִים כְּאֶחָד, גָּחִלִים שְׁלוֹחִטִים קִיָּמִים בְּלֹהֵט שְׁנִינּוֹת הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת. עֲמוּד אֶחָד נֶעִיץ בְּתוֹךְ הַיָּם, דְּרָגָה שְׁשֻׁלּוּחָהּ שֶׁל שָׁר עֲלִיּוֹן עוֹלָה בְּאוֹתוֹ עֲמוּד לְמַעְלָה מֵעֵלָה, נִתְקַן (מסתכל) לְמַרְחוֹק עַל קִיטְרוֹ הָאֲנִיּוֹת שְׁשֻׁטוֹת בָּיָם. מִי רָאָה אֵינָה גְלִים שְׁעוֹלִים וַיּוֹרְדִים וְהָרוּחַ נוֹשֶׁבֶת בָּהֶם, וְדָגֵי הַיָּם מוֹשְׁכִים אֶת כָּל הָאֲנִיּוֹת הַלְלוּ לְכָל צַדֵּי הָעוֹלָם. אוֹתָהּ דְּרָגָה, כְּשִׁיּוֹרְדֶת מֵהָהוּא, עוֹמְדִים אֵלָּהּ מִיָּמִינוּ וְאֵלָּהּ מִשְׂמָאלוֹ. הֵיחָ שָׁב וַיּוֹשֶׁב בְּמִקּוּמוֹ כְּמִלְךָ בְּכֶסֶף, אוֹתָהּ דְּרָגָה שְׁכַשְׁשֵׁט הַיָּם לְאַרְבַּעַה צַדֵּי הָעוֹלָם, יוֹצֵאת עִמּוֹ, בּוֹ חוֹזֵרֶת, וְהוּא שָׁב בְּקִיּוֹם הַמְּלָךְ.

אֲשַׁתְּכַח אַוּירָא דְכִיָּא, וְלֹא נְהִירִין, אֲבָנִין נִקְיָבֵן הוּוּ סְתִימָאן. תְּלַת רוּחִין דְּכִלְיָלָן בְּתַלְתָּ, הוּוּ שְׁקִיעָן. וּמִיָּין סְתִימָן תַּחוֹת נוּקְבִי. בְּשַׁבְעִין וַיִּתְרִין אַתְרוּן אַתְהָדְרוּ לְאַתְרֵיהּוּ (דף ט"ו ב') אֵינּוֹן אֲבָנִין (כ"א דרין).

בְּתַר שְׁבַעִין וַיִּתְרִין דְּרָגִין, וְכֵן תְּלַת זְמַנִּין, אַתְבְּקָעוּ וְאַתְנַקְבוּ אֲבָנֵי, תַּחוֹת צְרוּרָא דְהוּוּ חֲקִיק, וְאַתְכַּנְפוּ דְרָגִין, וְאַתְעַבִּידוּ כְּנוּפְיָא חָדָא. (כ"א אתפלו ואתעבדו כנופיא חד)

לְבַתַּר אַתְפְּלָגוּ, וְאַתְעַבִּידוּ תְרִין דְרָגִין, פְּלָגוֹתָא מִיָּא אַגְלִידוּ, וּפְלָגוֹתָא אֲשַׁתְקָעוּ. אֵלִין סְלִיקוּ, וְאֵלִין נַחֲתוּ, מֵהָכָא שָׂרָא עֲלָמָא לְאַתְפְּלָגָא.

צְרוּרָא אַחְרָא (כ"א חדא) אֵית לְעֵילָא, (לְעֵילָא) וְהוּא גְלִיפָא בְּשַׁבְעִין וַיִּתְרִין חֲתִימָן דְּגוּשְׁפִּנְקָא תְקִיפָא, וּבְהוּוּ שְׁקִיעָן גְּלַגְלוּי דִּימָא. פֶּד נִטְלִין, אַתְפְּלָגוּ לְאַרְבַּע זְוִיָּין. פְּלָגוּ חָדָא סְלִיק, וּפְלָגוּ חָדָא נַחֲת, פְּלָגוּ חָדָא לְסִטְר צְפוֹן, וּפְלָגוּ חָדָא לְסִטְר דְּרוֹם. פֶּד מִתְחַבְּרִין כְּחָדָא, גּוּמְרִין דְּלֵהֲטִין קִיָּימִין, בְּלֹהֵט שְׁנַנָּא דְחֶרֶבָא דְמִתְהַפֶּכָא.

חַד קִיָּימָא נֶעִיץ בְּגוּ יָמָא, דְרָגָא שְׁלִיחָא דְאַפְרָכָא עֲלָאָה, סְלִיק בְּהוּוּא קִיָּימָא לְעֵילָא לְעֵילָא, אֲשַׁתְכַּלֵּל (כ"א אסתכל) לְמַרְחִיק, קִיטְרוּא דְאַרְבִּין דְשֵׁאטִין בְּיָמָא. מֵאֵן חָמִי גְלַגְלִין דְסִלְקִין וַנַּחֲתִין וְרוּחָא דְנָשִׁיב בְּהוּ, וַנוּגֵי יָמָא נְגִידִין כָּל אֵינּוֹן אַרְבִּין לְכָל סְטְרֵי עֲלָמָא.

הָהוּא דְרָגָא, פֶּד נַחֲת מֵהָהוּא, קִיָּימֵי אֵלָּהּ מִיָּימִינָהּ, וְאֵלָּהּ מִשְׂמָאלֵיהּ, הָהוּא תַב וַיִּתִּיב בְּאַתְרֵיהּ, כְּמִלְפָא בְכוּרְסִיָהּ, הָהוּא דְרָגָא דְכַד שֵׁאטֵי יָמָא לְאַרְבַּע סְטְרֵי עֲלָמָא, עִמֵּיהּ נִפְקַת, בֵּיהּ תַבַּת, הוּא תַב בְּקִיּוּמָא דְמִלְפָא.

וְאִזּוֹ יוֹצְאִים הַכְּרוֹזִים: מִי מִבְּעֵלֵי הַעֲיִנִּים יִזְקֶה אֹתָם לְמַעַלְהָ לְמַעַלְהָ. בְּעֵלֵי הַכְּנָפִים יַעֲמְדוּ בְּקִיּוּמָם. בְּעֵלֵי הַפְּנִים מִכְּסִים אֹתָם, עַד שְׁנוֹסֵעַ בְּמִסְעוֹתָיו. וְאִזּוֹ יִיטֵעַ מִלְּאֵף הָאֱלֹהִים.

רַבִּי חֲזִיָּא פְתַח, (משלי לא) הִיתָה כְּאֲנִיּוֹת סוֹחֵר מִמְּרַחֵק תְּבִיא לְחֻמָּה. הִיתָה כְּאֲנִיּוֹת סוֹחֵר - זֶה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. מִמְּרַחֵק תְּבִיא לְחֻמָּה, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (ישעיהו ה) הִנֵּה שֵׁם ה' בָּא מִמְּרַחֵק. תְּבִיא לְחֻמָּה - בְּדִרְגָּה אַחַת שְׁשׂוּרָה עֲלֶיהָ, וּבִהּ נִמְשְׁכוּ כָּל הַנְּחָלִים וְהַמְעֻיְנוֹת הַלְלוּ שְׁהוֹלְכִים לֵים, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְגו'.

אֲרַם מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים. אֶף עַל גֹּב שֶׁכָּל הַנְּחָלִים נִמְשְׁכִים לְאוֹתָהּ דְרָגָה, וְאוֹתָהּ דְרָגָה מוֹרִידָה (מוֹשְׁבַת) אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ יָם - אֵל תֵּאמַר, שֶׁהָרִי הָרִיק אֹתָם, וְלֹא שׂוֹרִים בּוֹ אַחֲרִים, וְלֹא שׂוֹפְעִים בּוֹ כְּבַתְחִלָּה, חִזֵּר וְאָמַר אֵל מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים שֵׁם הֵם שְׂבִים. אֵלֹא מְקוֹם אוֹתָהּ דְרָגָה שֶׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים פֵּעַם אַחַת, שֵׁם הֵם שְׂבִים לְלֶכֶת - שֵׁם הֵם שְׂבִים מְאוֹתוֹ מְקוֹם עֲלִיּוֹן, וְלֹא פּוֹסְקִים לְעוֹלָמִים, וְכֵלָם מִתְּכַנְּסִים לְאוֹתוֹ מְקוֹם. וְלָמָּה? לְלֶכֶת. לְלֶכֶת לְאוֹתוֹ מְקוֹם שֵׁל הַיָּם, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר. מַה שֵׁם אוֹתָהּ הַדְרָגָה? נְקִרְאָת צְדִיק.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, כְּתוּב (תהלים קד) שֵׁם אֲנִיּוֹת יִהְלְכוּן לְוִיתָן זֶה יִצְרָף לְשַׁחֵק בּוֹ. שֵׁם אֲנִיּוֹת יִהְלְכוּן - בְּאוֹתוֹ הַיָּם שֶׁהוֹלְכִים וְשֵׁטִים עַד שְׂבָאִים לְהַתְחַבֵּר בְּאוֹתָהּ דְרָגָה, אִזּוֹ כְּתוּב לְוִיתָן זֶה יִצְרָף לְשַׁחֵק בּוֹ.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, לְמַעַלְהָ לְמַעַלְהָ יוֹתֵר, יֵשׁ זְוִיג אַחַר שְׁשׂוּרָה בְּחֻבִּיבוֹת. וְלֹא בְּחֻבִּיבוֹת וְלֹא נִפְרָד לְעוֹלָמִים.

כְּרִין כְּרוֹזִין נְפִקִין, מֵאֵן מֵאֲרֵי דְעֵינִין, יִזְדַּקְפָּאן לִוְן לְעִילָא לְעִילָא. מֵאֲרִיהוֹן דְגַדְפִּין יְקוּמוֹן בְּקִיּוּמֵיהוּ. מֵאֲרֵי דְאֲנַפִּין, חֲפִיִן לִוְן, עַד דְנָטִיל בְּמִטְלָנוּי. כְּדִין וַיִּסַּע מִלְּאֵף הָאֱלֹהִים. (עד כאן).

רַבִּי חֲזִיָּא פְתַח, (משלי לא) הִיתָה כְּאֲנִיּוֹת סוֹחֵר מִמְּרַחֵק תְּבִיא לְחֻמָּה. הִיתָה כְּאֲנִיּוֹת סוֹחֵר, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. מִמְּרַחֵק תְּבִיא לְחֻמָּה, כְּמָה דְאֵת אָמַר, (ישעיהו ה) הִנֵּה שֵׁם יְיָ בָּא מִמְּרַחֵק. תְּבִיא לְחֻמָּה, בְּחֵד דְרָגָא דְשִׂאֲרֵי עֲלֶיהָ, וּבִיהּ אֲתַמְשְׁכוּ כָּל אֲלִין נְחָלִין וּמִבּוּעִין דְאֲזִלִין בְּיַמָּא, כְּמָה דְאֵת אָמַר, (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְגו'.

אֲרַם מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים, אֶף עַל גֹּב דְכִלְהוֹ נְחָלִין אֲתַמְשְׁכוּן בְּהוּא דְרָגָא, וְהוּא דְרָגָא נְחִית (נ"א נ"ד) לִוְן לְהוּא יַמָּא, לָא תִימָא. דְהָא אָרִיק לִוְן, וְהָא לָא שְׂרִיִן בִּיהּ אַחֲרֵינִין, וְלֹא נְגִדִין בִּיהּ כְּמִלְקָדִימִין, אֲהֵדֵר וְאָמַר אֶל מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים שֵׁם הֵם שְׂבִים, אֶל מְקוֹם דְהוּא דְרָגָא דְנְחָלִין אֲזִלִין זְמַנָּא חֵדָּא, שֵׁם הֵם שְׂבִים לְלֶכֶת, תְּפִן אִינוֹן תְּיִבִין מֵהוּא אֲתֵר עֲלָא, וְלֹא פִסְקִין לְעֵלְמִין, וּמִתְכַנְּשֵׁי כְלְהוּ בְהוּא אֲתֵר. וְלָמָּה. לְלֶכֶת. לְמַהֵף לְהוּא אֲתֵר דִּימָא, כְּמָה דְאֵתְמַר, מַה שְׂמִיָּה דְהוּא דְרָגָא. צְדִיק אֲקָרִי.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, כְּתוּב (תהלים קד) שֵׁם אֲנִיּוֹת יִהְלְכוּן לְוִיתָן זֶה יִצְרָף לְשַׁחֵק בּוֹ. שֵׁם אֲנִיּוֹת יִהְלְכוּן, בְּהוּא יַמָּא דְאֲזִלִין וְשִׂאֲטִין, עַד דְאֵתְיִין לְאֵתְחַבְּרָא בְהוּא דְרָגָא, כְּדִין כְּתוּב לְוִיתָן זֶה יִצְרָף לְשַׁחֵק בּוֹ.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, לְעִילָא לְעִילָא יוֹתֵר, אִית זְוִיגָא אַחֲרָא, דְשִׂאֲרֵי בְחֻבִּיבוֹתָא, וְלֹא מִתְפָּרֵשׁ לְעֵלְמִין. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מֵאֵן זְכִי

אמר רבי יהודה, מי זוכה לאותו זיווג? אמר לו, מי שיש לו חלק לעולם הבא. דוקא בעולם הבא. אמר לו, והרי מכאן למדנו, שכתוב לויתן זה יצרת לשחק בו, משמע שאמר זה, וזה וזאת הם ידועים. אמר רבי אבא, שניכם יפה אמרתם, וזה של רבי יהודה דוקא יפה, והכל עתיד הקדוש ברוך הוא להתענג בהם לצדיקים. זהו שכתוב (ישעיה נח) אז תתענג על ה'. אמר רבי אבא, פמה אלפים וכמה רכבות של מחנות קדושים יש לקדוש ברוך הוא: בעלי פנים עליונים, בעלי עינים, בעלי כלי זין, בעלי היללה, בעלי היבבה, בעלי רחמים, בעלי דין, ומעל כלם הפקיד את הגבירה לשמש בהיכל שלפניו.

בגדר אלה יש לגבירה מחנות מזינים. בששים (בששה) פנים נמצאים מחנות מזינים, וכלם חגורי חרב עומדים סביבה. פמה יוצאים וכמה נכנסים. בשש כנפים טסים את כל העולם. לפני כל אחד ואחד גחלי אש בוער. לבושו אש לוהט. בגבו חרב שנונה לוהטת בכל העולם לשמר לפניה. זהו שכתוב (בראשית א) ואת להט החרב המתהפכת לשמר את דרך עץ החיים.

מה זה דרך עץ החיים? זוהי הגבירה הגדולה, שהיא דרך לאותו עץ גדול חזק, עץ החיים, שכתוב (שיר א) הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה מגברי ישראל. ישראל שלמעלה, כלם אחוזי חרב.

בשנוסעת הגבירה, כלם נוסעים עמה, זהו שכתוב ויסע מלאך האלהים. וכי מלאך האלהים הוא נקרא? אמר רבי אבא, כן. בא ראה,

לההוא זיווגא. אמר ליה, מאן דאית ליה חולקא בעלמא דאתי. בעלמא דאתי דיקא. אמר ליה, והא מהכא אוליפנא, דכתיב, (תהלים קד) לויתן זה יצרת לשחק בו, משמע דקאמר זה, וזה וזאת ידיען אינון. אמר רבי אבא, תרוויכוו שפיר קאמריתו, והא דרבי יהודה שפיר דיקא, וכלא זמין קדשא בריך הוא לאתענגא בהו לצדיקייא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על יי'.

אמר רבי אבא, פמה אלפין, פמה רבבין דמשיריין קדישין, אית ליה לקודשא בריך הוא, מארי דאנפין עלאין, מארי דעיינין, מארי דזיינין, מארי דיללה, מארי דיבבא, מארי דרחמי, מארי דדינא, ועילא מנייהו אפקד למטרוניתא לשמשא בהיכלא קמיה.

רַבְרַבִּיר אַלִּין, אית לה למטרוניתא, משירין מזינין. בשתיין (בשתיא) אנפין משתכחו משירין מזוינין. וכלהו חגירן חרבא, קיימאן בסחרנהא, פמה נפקין, פמה עיילין. בשית גרפין טאסין כל עלמא. קמי כל חד וחד גומרין דנור דליק. לבושו, מתלהטא אשא. בגבוי, שננא דחרבא מתלהטא בכל עלמא, לנטרא (דף נ"א ע"א) קמה. הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ואת להט החרב המתהפכת לשמור את דרך עץ החיים.

מאן דרך עץ החיים. דא היא מטרוניתא רבתא, דהיא ארחא, לההוא אילנא רברבא תקיף, אילנא דחיי. דכתיב, (שיר השירים א) הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל. ישראל דלעילא, כלם אחוזי חרב.

כד נטלא מטרוניתא, פלהו נטלין בהדה, הדא הוא דכתיב ויסע מלאך

כך אמר רבי שמעון, התקין הקדוש ברוך הוא לפניו היכל קדוש, היכל עליון וקדוש, קריה קדושה, קריה עליונה, שגקראת ירושלים עיר הקדש. מי שנכנס למלך - לא נכנס אלא מאותה קריה קדושה, נוטל דרך למלך, שהדרך מתקנת מכאן.

זהו שכתוב (תהלים קיח) זה השער לה' צדיקים יבואו בו. כל שליחות שרוצה המלך, יוצאת מבית הגבירה. וכל שליחות מלמטה למלך, (שרוצה המלך) נכנסת קודם לבית הגבירה, ומשם למלך. נמצא שהגבירה היא השליחה של הכל, מלמעלה למטה, ומלמטה למעלה. ועל זה היא שליחה של הכל. זהו שכתוב ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל - ישראל שלמעלה. מלאך האלהים - זהו שכתוב בו ויה' הלך לפניהם וגו'. וזה ללכת יומם ולילה, כמו שבארוה.

ובי כבוד המלך הוא שהגבירה תלך, והיא תצרך קרב, והיא הולכת בשליח? אלא למלך שהצדו בגבירה עליונה. ראה המלך את כבודה על כל שאר גבירות העולם, ואמר: כלם נחשבות לפילגשים (לחפה) כנגד הגבירה הזו שלי, היא עולה על כלן, מה אעשה לה? אלא כל הבית שלי יהיה בידיה. הוציא המלך פרוז: מכאן כל דברי המלך ימסרו בידי הגבירה. מה עשה? הפקיד המלך בידיה כל כלי זינו, כל אותם פעלי עורכי קרבות, וכל אותם אבנים קרות של המלך וכל גנוי המלך. אמר: מכאן, כל מי שיצטרף לדבר עמי, לא יוכל לדבר עמי עד שיודיע לגבירה.

האלהים. וכי מלאך האלהים אתקרי. אמר רבי אבא אין. תא חזי, הכי אמר רבי שמעון, אתקין קדשא ברוך הוא קמיה, היכלא קדישא, היכלא עלאה, (קדישא) קרתא קדישא, קרתא עלאה. ירושלים עיר הקדש אקרי, מאן דעאל למלכא, לא עאל אלא מהווא קרתא קדישא, נטיל ארחא למלכא, דארחא מהכא אתתקן.

הדא הוא דכתיב, (תהלים קיח) זה השער לי' צדיקים יבואו בו. כל שליחות דבעי מלכא מפי מטרוניתא נפקא, וכל שליחותא מתתא למלכא, (נ"א דבעי מלכא) לבי מטרוניתא עייל בקדמיתא, ומתמן למלכא. אשתכח דמטרוניתא איהי שליחא דכלא, מעילא לתתא, ומתתא לעילא. ועל דא, איהי שליחא דכלא, הדא הוא דכתיב ויסע מלאך האלהים ההולך לפני מחנה ישראל, ישראל דלעילא. מלאך האלהים, הדא הוא דכתיב ביה, וי' הולך לפניהם וגו', והאי ללכת יומם ולילה, כמה דאוקמוה.

וכי יקרא הוא דמלכא, דמטרוניתא תזיל, והיא תגח קרבא, והיא אזלת שליחא. אלא, למלכא דאזדווג במטרוניתא עלאה, חמא מלכא יקירו דילה, על כל שאר מטרוניתא דעלמא, אמר פלהו משתפחין לחינתא (נ"א לחינתא), לקבל האי מטרוניתא דילי. היא סלקא על פלא, מה אעביד לה. אלא כל ביתא דילי והא בידהא, אפיק מלכא כרוזא, מהכא כל מלין דמלכא בידא דמטרוניתא יתמסרון. מה עביד. אפקיד מלכא בידהא כל זינגין דיליה, כל אינון מארי מגיחין קרבא,

כל אינון אבנין יקריין דמלכא, כל גנוזיא דמלכא. אמר, מהכא, כל מאן דיצטרף למללא עמי, לא יכיל למללא עמי, עד דאודע לה מטרוניתא.

כך הקדוש ברוך הוא, מרב חביבותו ואהבתו לכנסת ישראל הפקיד הכל ברשותה. אמר: כל השאר לא נחשבים כלום לפנייה. אמר: (שיר ו) ששים המה מלכות וגו', אחת היא יונתי תמתי. מה אעשה לה? אלא הרי כל ביתי בידיה. הוציא המלך פרוז: מפאן והלאה כל דברי המלך ימסרו בידי הגבירה. הפקיד בגייה כל כלי זינו, ומחים, ספים, קשתות, חצים וחרבות, בליסטראות, מושלים, עצים, אבנים, וכל אותם בעלי (כל) עריכת קרב (לוחמים). זהו שכתוב הנה מטתו של שלמה ששים גברים וגו', כלם אחזי חרב מלמדי וגו'. אמר המלך, מפאן והלאה הקרב שלי נמסר בידי, כלי הזין שלי, בעלי עריכת קרב בידי. מפאן והלאה את תהיי שומרת שלי. זהו שכתוב (תהלים קכא) שומר ישראל. מפאן והלאה, כל מי שצריך אותי, לא יכול לדבר עמי עד שמודיע לגבירה. זהו שכתוב (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש. שליח המלך בכל, כמו שבארנו. נמצא שהכל בגייה, וזהו כבוד הגבירה. זהו שכתוב ויסע מלאך האלהים וגו', כמו שצאמר.

וידך מאחריהם. מה הטעם מאחריהם? כדי שימצאו לפנייה (אצלה) בעלי עריכת הקרב, בעלי בליסטראות, בעלי ומחים וחרבות, ונתגלים לפנייה, שהרי היו באים מחנות אחרים לערף קרב בישראל מלמעלה, ועל פן וילך מאחריהם.

ושנינו, שבאותה שעה בא שליט הממנה על המצרים, וכנס שש מאות ורבותו מרפכות מקטרגים, ועל כל מרפכה ומרפכה שש מאות שליטים ממנים קטגורים. זהו

כך קדשא בריך הוא, מסגיאנות חביבותא ורחימותא דיליה בפנסת ישראל, אפקיד כלא ברשותה, אמר, הא כל שארי, לא משתפחי כלום לגבהא. אמר, (שיר השירים ו) ששים המה מלכות וגו', אחת היא יונתי תמתי. מה אעביד לה, אלא, הא כל ביתא דילי בידהא. אפיק מלפא כרוזא, מהכא כל מלין דמלפא, ביזא דמטרוניתא ותמסרון. אפקיד בידהא כל זיינין דיליה, רומחין, וסייפין, קשתין, חצין, וחרבין, בלסטריין. קסטיראין, אעין, אבנין, כל אינון מארי (נ"א כאני) מגיחי קרבא. הדא הוא דכתיב, הנה מטתו של שלמה ששים גבורים וגו' כלם אחוזי חרב מלמדי וגו'.

אמר מלפא, מפאן והלאה, קרבא דילי אתמסר בידי, זיינין דילי, מארי מגיחי קרבא בידי. מפאן והלאה את הוי נטרא לי, הדא הוא דכתיב, (תהלים קכא) שומר ישראל. מפאן והלאה, מאן דאצטריך לי, לא יכיל למללא עמי, עד דאודע למטרוניתא, הדא הוא דכתיב, (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש. שליחא דמלפא בכלא, פמה דאוקימנא. אשתכח דכלא בידהא, ודא הוא יקרא דמטרוניתא. הדא הוא דכתיב, ויסע מלאך האלהים וגו', פמה דאתמר.

וידך מאחריהם, מאי טעמא מאחריהם. בגין דישתכחו לקמהא (נ"א לגבהא) מארי מגיחי קרבא, מארי בלסטראות, מארי רומחין וסייפין, ואתגלון קמהא, דהא הוה אתיין משיריין אחרנין, לאגחא קרבא בישראל מלעילא, ועל דא וילך מאחריהם.

והאנא, בהיא שעתא, אתא רברבא שלטנא דממנא על מצראי, וכנש שית מאה

(רבוו) רתיכין מקטרגין, ועל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֶהְלוּ לַחֲזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

